

Ὁ Γάλλοι μας, σὲς ἀγαπῶ...
σεῖς τῶν πληγῶν μας οἱ γυατροί...
τὴν Μαρσεγιέ, παιδιὰ θὰ πῶ...
ἀλλοῦ ἀνὰ ντὲ λὰ πατρι.

Μαρσόν, μαρσόν... Ἐλλάς σοβέ...
λὰ Βικτοάρ
ἰ λὰ Γκλοάρ
ἰ Νακρατοῦς ἔτ ἀρριβέ.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτους, ὁ καθένας νέτος σκέτους.

Π.— Τὸ τρίτο κόμμα τῶδες,
πὺναι μυστηριώδες;
Θρέμμα τῆς πρωτεύουσῃς
μὲ τὸ βολὸ τὸ μάτι,
δὲν ἔτυχε ν' ἀκούσῃς
γι' αὐτὸ τὸ κόμμα κατί;

Φ.— Μίσα σ' αὐτοῦς τοὺς ζόφους
ψιθούρας ὑποκόφους
ἀκούω γιὰ τὸ τρίτο.

Κι' εἰς ἔλους τοὺς πολίτας
καὶ τοὺς Ἀγγιλιεῖτας
ἀνάστασι κηρύττω.

Βρὲ Περικλῆ κυνῶπα,
βουδάσου καὶ σιῶπα,
κι' ἂν ἔχηρ ἔξυπνάδα καὶ νοῦ πολιτικὸ
βῶστα το μυστικὸ.

Ἄλλαις κουβένταις κάνε, ξυλένε μου κολλήγα,
μόνο γιὰ τοῦτο σίγα.

Πρὶν νᾶλθουν οἱ πατέρες οἱ τοῦ Βουλευτηρίου
μὲ σωτηρίας ἔπη,
μεγάλου μυστηρίου
θὰ τὸ καλύπτῃ σκέπη.

Κανεῖς ἄς μὴν εἰπῇ
τί τάχα μελετᾷ...
γιὰ τοῦτο σιωπῇ,
τὰ λόγια περιττά.

Κι' ὅταν σ' ἐρωτήσῃ κανένας χασομέρης
γι' αὐτὸ τὸ τρίτο κόμμα,
τὸ δάκτυλό σ' τὸ στόμα,
καὶ κάνε πῶς δὲν ξέρεις.

Ἦ πατρίς, ὅπου σωτήρας διαρκῶς ἀγκυμονεῖ,
τώρα τὸ κοιλοποιεῖ,
κι' ἂν κανένας λέξῃ βγάλη
πιθανὸν καὶ ν' ἀποβάλῃ,
Περικλέτο, πρὶν τῆς ὥρας
ἢ γαστῆρ τῆς λιμαδόρας.

Καὶ γιὰ τοῦτο, κακομοίρη,
σιωπῆν μεγάλην τήρει,
καὶ μαζί μ' ἐμένα τώρα
γιὰ Σχολή τοῦ Πυθαγόρα
νόμιζε καὶ σὺ τὸ τρίτο,
κι' εἰς αὐτὸ μὴδεῖς εἰσίστω.

Π.— Ψιθουρισμοὺς ἀκούω... δὲν εἶμαι σ' τὰ σωστά μου...
μὴλοθ' αὐτοῖς κι' ἔκενοι,
καὶ κατὶ Καπουκίνοι
πολὺ μυστηριώδεις περνοῦν ἀπὸ μ' προστά μου,

κι' ἔλους τριτοκομίταις, καμμένης, τοὺς θαρρῶ
καὶ χᾶσκω κι' ἄπορῶ.

Μυστήρια μεγάλο... τρέχουν πολλοὶ φρενίταις,
ζητοῦν νὰ μάθουν νέα τῶν δρόμων ἀγαλατοί...
νὰ κάποιος... τὸν σκεπάζει; μαῦρος χιτῶν ποδήρης...
τίς σὺ; τοῦ λέω, λέγε... τριτοκομίταις λέει.

Παραίτησε τὴν μογγα
καὶ κάνε μου τῆ χάρη
νὰ πῆρῃ ἢ νέα στρογγα
σὰν τί καπνὸ φουμάρει.

Μὲ τοῦτον τὸν χιτῶνα καθόλου δὲν γνωρίζεσαι,
γιὰ πές μου ποὺ ζουρίζεσαι;
γιὰ πές μου ποὺ κουρεύεσαι;
κι' ὡς τρίτος κοκορεύεσαι;

Κι' αὐτὸς μὲ τὴν παλάμη,
μυστηριώδη βλάμη,
τὸ στόμα μου σφαλῆ,
καὶ λέει σιγαλά:

Ἄρχαις μόνο θὰ πρεσβεύῃ
κι' ἐπακτίως θὰ βραβεύῃ,
ὄσους ὅμως ἀναταξίως δὲν τοὺς θεωρεῖ βραβεῖου
θὰ τοὺς ἔχηρ διὰ βίου.

Τοῦ κυρίου Θεοτόκη πόλεμον δὲν θὰ κηρύξῃ,
μόνο δόντια θὰ τοῦ τρίξῃ
κι' ἂν ἴμωρησῃ θὰ τὸν ρίξῃ.

Μὲ τὸ μέτρο θὰ λιμάρῃ
καὶ ρουσφέτια μὲ τὸ φτηράρι
δὲν θὰ χύνῃ σ' τὸ λεφοῦσι.

Κι' ὁ τσοπάνης τοῦ ποδὸς εἶναι,
καυροφόρε Καπουκίνας;...
κάποιος κύριος μὲ μουσι.

Ὅμως σὲ παρακαλῶ
γιὰ τοῦ κράτους τὸ καλὸ
λέει; σὲ κανὲν ἀκόμα
νὰ μὴν πῆρῃ γι' αὐτὸ τὸ κόμμα.

Σὸ ποδὸς εἶσαι, νταγλαρῆ,
πὺλθες τέτοια νὰ μοῦ πῆρῃ;...
εἶμαι νέα σιδηρᾶ
μυστηρίου προσωπίς.

Τότε μὲ τὸ χερί τῶνα
τοῦ σιχνῶνα τὸν χιτῶνα
γιὰ νὰ δᾶ ποδὸς εἶναι τοῦτος, πλὴν μὲ τόνον τραγικόν
μοῦ φωνάζει; φύγε φύγε,
τὸν χιτῶνα μου μὴ θίγῃ,
τοῦ χιτῶνος γὰρ ἀρθέντος, ὄλιτο τὸ μυστικόν.

Ἔτσι τραγικὰ μιλεῖ,
φιλιτάε μου Φασουλῆ,
κι' ἔφυγε κατεσπυμένους
κι' ἔμειν' ἀποσβολωμένους.

Φ.— Ποῖον τάχατε νὰ κρεθῆν χιτῶν μαῦρος καὶ ποδήρης;
μοῦ γανῶναι τὸ κεράλι,
ὅμως ἔλα τώρα πάλι,
Περικλέτο, νὰ μὲ δείρῃς.